

—No són aquestes, les ordres que tenim del nostre Consell.

—M'importen ben poc les ordres que tingueu del Consell; esteu tallant arbres en un lloc on no és permès i és missió meva d'impedir-ho. De grat o per força.

Els kàrbons i Edgron es miren desafiadors. Els fèrrons fan un lleu moviment de desplegament per la clariana i alcen les atzagaies en actitud amenaçadora. Els kàrbons premen amb força els mànecs de les destrals. Són superiors en nombre, però la seva posició no és prou bona per iniciar un atac. Saben que els fèrrons són bons llançadors d'atzagaia i que abans de cobrir la distància que els separa d'ells, més d'un serà travessat per una llança. I ningú no vol córrer aquest risc; al cap i a la fi, ells només són llenyataires.

—Tu guanyes, Edgron... —diu finalment el cap kàrbon—; però al nostre Consell no li farà cap gràcia que ens hagi fet fora d'aquí.

—Doncs a mi encara me'n fa menys que el Consell hagi decidit d'ignorar les lleis que regeixen la nostra Dimensió. Ja els pots dir que no estic disposat a tolerar ni una sola actuació més com aques-

ta, i que la propera vegada que us trobi talant en una zona prohibida us requisaré les destrals.

El cap dels kàrbons fa un senyal als seus companys i es dirigeixen cap a la clariana. Els fèrrons els fan un passadís i els escorten fins als coberts.

—Us podeu endur la fusta que heu tallat. Val més que l'aprofiteu que no pas que es podreixi —diu Edgron mentre els kàrbons recullen les seves poques pertinences.

Quan el grup de llenyataires comença a caminar en silenci cap al riu, Edgron els detura.

—Digueu-li al Consell que d'aquí a tres sols els aniré a veure per parlar d'això.

—D'acord. Així ho farem.

I els kàrbons puguen a les piragües i salpen riu avall.

Mentre s'allunyen, els fèrrons apaguen els focs i tiren a terra els coberts.

L'olor del fum de les carboneres és el primer indicatiu que s'ha entrat en el territori dels kàrbons.

Els kàrbons viuen a la gran planura fluvial coberta de vegetació que s'estén al peu de les mun-

A mesura que Trom parla, l'esfera negra s'ha anat encenent amb una resplendor que acaba resultant encegadora. Els kàrbons miren astorats el miracle, fins que no poden resistir la intensitat de la llum i abaixen el cap amb un gest que en uns és de submissió, en d'altres, d'espant i en d'altres, de rebuig.

—Heus aquí la prova que el Senyor de les Tenebres és amb nosaltres! —crida Trom—. Honorem-lo! Oferim-li la vida dels nostres enemics, perquè d'aquesta manera ell ens perllongui la nostra!

I després de dir això, Trom fa un gest amb la mà als guerrers que vigilen la torre on hi ha els presoners. Els tambors tornen a sonar i la selva s'estremeix amb el seu anunci de mort. Els guerrers entren a la torre, però, estranyament, no en tornen a sortir amb les víctimes del sacrifici. Arok i Trom es miren. Arok fa un senyal als dos vigilants de la porta central, i amb ells, es dirigeix cap a la torre. Just en travessar la porta, veu els guerrers estesos a terra i sent un matxet que li punxa el costat.

—Quiet, Arok! —xiuxiueja la veu de Brok—. S'ha acabat. El poble kàrbon ja en té prou, de crueltats.

Arok es regira i baixa la mà cap al seu matxet, però tres kàrbons se li tiren al damunt i el subjecten.

—Val més que no intentis res, Arok, si no, seràs tu, la víctima del sacrifici.

Brok surt a l'exterior seguit dels seus homes, que empenten Arok, i dels presoners. De la multitud s'aixeca un clamor de sorpresa, la mateixa que es reflecteix en l'actitud dubtosa de Trom. Aleshores, la figura imponent d'Edgron apareix a la llinda de la porta principal del temple; entre les seves mans poderoses duu l'esfera maragda. El segueixen en Sergi, l'Arseni, Phibius, la Berta i la Judit, que no pot evitar de córrer a abraçar l'Eduard. Els guerrers kàrbons inicien un moviment d'intervenció, però ràpidament els seguidors de Brok bloquegen els accessos a les escalinates que condueixen fins a la plataforma del temple. La visió d'Arok, desarmat i rendit, i la sorprenent aparició d'Edgron, a qui tots creien mort, paralitzen la tímida iniciativa dels fidels al dictador. Però Trom encara no està vençut.

—Ets un illús, Edgron —diu l'enviat del Senyor de les Tenebres, amb la seva veu